

Олексій Неживий

ТАЛАНТ І ДОЛЯ ВАСИЛЯ ГОЛОБОРОДЬКА

Сімдесят років від дня народження виповнилося видатному українському письменникові Василеві Голобородькові – лауреату Національної премії України імені Тараса Шевченка, Всеукраїнської літературної премії імені Василя Симоненка за кращу першу книжку року. Його поетична творчість вивчається тепер у вищих і загальноосвітніх навчальних закладах України.

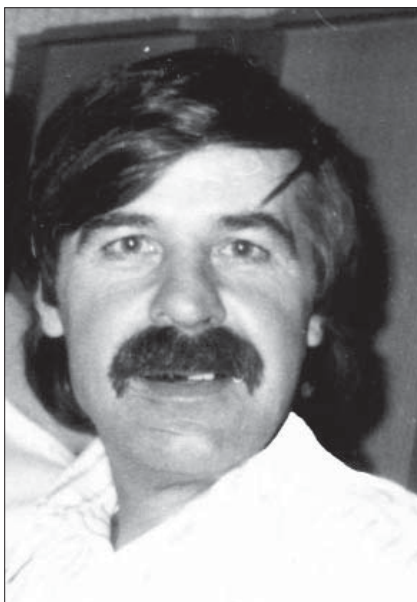
Про письменника Василя Голобородька вперше дізнався від журналіста і поета Петра Шевченка (Біліводи) на початку вісімдесятих. Він же запропонував прочитати добірку його поезій у луганській молодіжній газеті «Молодогвардієць» та своє літературно-критичне дослідження. У творчій долі Петра Біліводи спілкування з видатним поетом-земляком Василем Голобородьком залишило помітний слід. Коли молодий Петро Шевченко приїхав навчатися до Луганська, твори Василя Голобородька в Україні не друкувалися. Однак спраглий до знань і справжньої літератури юнак не міг не читати віршів цього автора, адже вони розповсюджувалися в самвидаві навіть на Луганщині. Таке припущення можна підтвердити й тим, що, коли Петро Шевченко в лютому 1978 року почав працювати в газеті «Молодогвардієць», буквально через кілька днів з'явилася його стаття «Дітвак із сонцем у кишені», де вміщено глибокі роздуми про поезію Василя Голобородька. Зокрема: «Але й інший шлях знає поезія В. Голобородька, коли він наче виринає з первісного світу фольклорних категорій, з певною мірою міфологізованих уявлень про людину і світ та характер їх

стосунків. Виринає тоді, коли в гармонійно циклічний світ втручається цілком історизований час, в якому плине індивідуальна доля людини ХХ століття». Як бачимо, тоді молодий літератор намагався визначити одну

із провідних ознак поетичного світу Василя Голобородька, тобто його здатність до творення сучасної поезії прадавніми народнопоетичними образами.

1988 року вийшла перша в Україні книжка Василя Голобородька «Зелен день», на яку Петро Шевченко відгукнувся рецензією на сторінках часопису «Донбас» (1989, № 2), а потім надрукував великий нарис «Повернення додому» (у співавторстві із журналістом С. Кисельовим) у «Літературній газеті». У рецензії «Живий племінець» насамперед відчувається сум із приводу того, що перша книжка Василя Голобородька в Україні

вийшла з двадцятирічним запізненням: «Драма позбавлення голосу одного з найсвоєрідніших українських ліриків у так звані застійні часи, думаю, ще знайде свого дослідника. Але факт вимагає принаймні гіркої констатації: вже видали книжки послідовники Василя Голобородька, вже аналізуються особливості їх поетичного світобачення, вже важко розрізнити першовідкривачів та епігонів». Знову дослідник наголошує на тому, що корені поетичного світобачення Василя Голобородька в прадавньому фольклорі, а головною ознакою його творчості є рідкісне поєднання виняткової простоти з пронизливою метафоричністю, які теж ідуть від народного мелосу, «від казки, де здатністю переживати, відчувати, говорити наділено практично все на світі, де все з усім вступає в



Василь Голобородько
в день свого 50-річчя. Фото. 1995

діалог, спроможне перевтілитися в будь-що і в будь-кого, виявляючи глибинну єдність усього сущого, його споконвічну одухотвореність».

На початку грудня 1988 року з Василем Голобородьком у його рідному селі відбулася наша перша багатогодинна розмова. Тоді ж уперше побачив книжку «Летюче віконце». Через кілька днів поет приїхав до селища Щотове, неподалік міста Антрацита, на відкриття літературного музею Григора Тютюнника в місцевій школі...

Ім'я самобутнього й талановитого поета Василя Голобородька вже більше п'ятдесяти років відоме в українській поезії. Він лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка 1994 року, його літературні твори вивчаються у вищих і загальноосвітніх навчальних закладах, друкуються багатьма мовами світу, а в українському літературознавстві з'являються все нові дослідження про нього на рівні докторських і кандидатських дисертацій.

Народився Василь Іванович Голобородько 7 квітня 1945 року в селі Адріанополі Перевальського району Луганської області. Писати вірші розпочав тоді, коли навчався в одинадцятому класі школи-інтернату в місті Лисичанську на Луганщині, адже в рідному селі середньої школи не було. Говорити про вплив на його поетичну свідомість якогось конкретного митця було б просто банально. Справжній талант носить у собі таку ж загадковість, як і народження дитини. Писати почав українською мовою, яка була для нього рідною, бо цією мовою говорили батьки, односельці, а ще в селі зберігалися прадавні звичаї, про які потім згадував в есе «Посівальником через усе життя»: «Зовсім малим, у віці посівальника, будила мене мати зимовим ранком і посилала посівати до сусідів, це недалечко, через дорогу лише перейти. Заходив я до хати вісником свята, мені раділи, підводили до покуті, я сипав із жмені пшеничне зерно і промовляв поздоровлення з Новим роком, як мене навчила мати».

Перший вірш Василя Голобородька був надрукований 7 травня 1963 року на сторінках лисичанської міської газети «Новый путь» під назвою «Після дощу»:

Дощ пройшов.
На телевежі
Сохнуть неба сині рядна.
В траву опадають вишні,
Як червоні краплі граду.

По росі бредуть корови
Під зелено-синім гаєм.

Кінострічкою дорога
Пшеницями пробігає.

Пшениці, як ліс на ниві.
Ми таких іще не знали!..
Йдуть машини, вмиті в зливі,
Давлять шинами дзеркала.

Як бачимо, поет тяжів до народної метафоричності, намагався знайти своє образне слово. Незабаром з'явилася публікація і в луганській обласній газеті «Прапор перемоги» (2 червня 1963 року) зі вступним словом «Початок шляху» письменника Микити Чернявського, де говорилося про свіжість образів, цікаві знахідки, а також висловлювалася впевненість, що «здібний хлопець» стане хорошим поетом. Маючи непогане естетичне чуття, досвідчений Микита Чернявський, звичайно, був вражений нагромадженням поетичних образів у віршах Василя Голобородька, тоді таких незвичних і несхожих на безмежжя заримованих ідеологем, що культивувалися в призмі вимог соціалістичного реалізму радянськими поетами. Незвичайність образів просто захоплювала, як, наприклад, у вірші «Літній етюд»:

Ми скиртували з батьком у полі:
батько стояв на гарбі –
з головою
у сонці
а я подавав з копиці.
Нанизував оберемки музики на вила
і кидав у сонце.

Після закінчення середньої школи Василь Голобородько вступав до Київського державного університету і не пройшов за конкурсом, тому студентом філологічного факультету став через рік. Однак його поезія встигла привернути увагу і в столиці. Уже у квітні 1964 року Маргарита Малиновська розповіла в газеті «Літературна Україна» про традиційний вечір-обговорення творів молодих авторів у Спілці письменників, де Василь Голобородько прочитав твори «Грушка», «Голова», «Руче, руче, відірвана руче», «Проліскові човни», «Брате мій хліборобе», «Балада про війну». Критик наголосила: «Часто вірші В. Голобородька – це словесні пастелі, з мазками буйними і радісними, щасливими і контрастними, образ народжується з найщільнішого зближення віддалених і несподіваних асоціацій, що дає спалах емоційної сили». А головуючий на вечорі Андрій Малишко сказав: «Поезія Василя Голобородька – буйна, одухотворена, по-філософськи заглиблена».

Добірки віршів молодого поета з'явилися на сторінках «Літературної України», у жур-

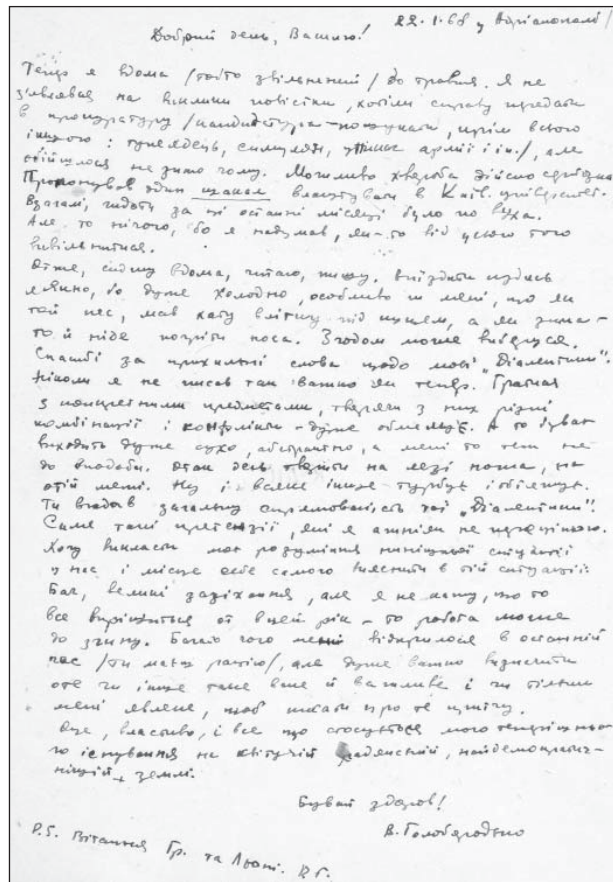
налах «Дніпро», «Жовтень», альманасі «День поезії – 63». Однак найбільший резонанс викликала стаття Івана Дзюби «У дивосвіті рідної хати» («Дніпро», 1965, № 4). Можливо, це був той поодинокий випадок в українському літературознавстві, коли про двадцятилітнього поета, який навіть не мав поетичної збірки, було опубліковане велике за обсягом та глибоко аналітичне дослідження, в якому стверджувалося: «Як багато ще може дати сьогодні органічне відродження елементів української національної давньопоетичної стихії, елементів високофольклорного і висококазкового світосприймання, – продовження сьогодні тої традиції розкривання прадавнього психічного підкладу та міфологічно-поетичних джерел світопочування українського народу, активного динамічного включення їх у світопочування сьогоднішнє, – традиції, яку заклала Леся Українка в „Лісовій пісні” та Михайло Коцюбинський у „Тінях забутих предків”».

Стаття викликала своєрідну дискусію, а точніше, негативну оцінку офіційного радянського літературознавства. На сторінках «Літературної газети» виступив один із провідних теоретиків марксистсько-ленінської естетики Ігор Дзевєрін, у журналі «Вопросы литературы» із критичних позицій відгукнувся Леонід Новиченко, в газеті «Літературна Україна» – Дмитро Сєдих. Зовсім іншої точки зору дотримувалися молоді критики, особливо Анатолій Макаров, Олена Никанорова. А Микола Ільницький у журналі «Радянське літературознавство» (1966, № 9) писав: «Ось добірка поезій „Золоті глечики груш” Василя Голобородька («Жовтень», 1965, № 12). Наша уява вже привичаєна багатьма віршами до ускладненого образу, а ще частіше – до ясноти абстракції, раптово опиняється серед дивовижної прозорості, якоїсь ніби язичницької прадавності уявлень, понять, хоча йдеться цілком про наш час, його тривоги, клопоти, складності...». Далі критик зазначає, що уява В. Голобородька нерідко видобуває справжні поетичні перлини, а «при читанні вірша „На подвір’ї випускала молодиця”... згадується новела Василя Симоненка „Кукурікали півні на рушниках”».

Вірші Василя Голобородька продовжували друкуватися в різних періодичних виданнях, хоч сам він після року навчання в Київському державному університеті змушений був – 1965-го – покинути його. До речі, значно пізніше (наприкінці 1980-х) отой рік київського життя стане приводом для спроби досить суб’єктивно (при цьому нерідко змінюючи коло учасників та часові межі) витлумачити легендарний феномен

Київської поетичної школи, тим самим наділяючи багатьма міфологемами спілкування Василя Голобородька з тими, хто навчався в університеті й теж писав вірші.

Якщо ж говорити про дружнє спілкування, то найбільше його із середини 1960-х років



Лист Василя Голобородька до Василя Стуса

Василь Голобородько мав із Василем Стусом. У відділі рукописних фондів і текстології Інституту літератури імені Т. Г. Шевченка НАН України зберігаються сімнадцять листів Василя Голобородька до Василя Стуса (фонд 170).

Перший лист датовано 21 січня 1968 року. Тоді поет жив у селі, чекаючи весняного призову до армії, адже саме двохрічною солдатчиною тодішній режим вирішив його перевиховати.

Із листа Василя Голобородька до Василя Стуса від 21 січня 1968 року:

«Отже, сиджу вдома, читаю, пишу, виїздити кудись лячно, бо дуже холодно, особливо ж мені, що як той пес, мав хату влітку під кущем, а як зима – то й ніде погріти носа. Згодом може виберуся. Спасибі за прихильні слова щодо моєї «Діалектики». Ніколи я не писав так важко, як тепер. Гратися з конкретними предметами, творячи з них різні комбінації і

конфлікти, – дуже обтяжує. А то, буває, виходить дуже сухо, абстрактно, а мені то теж не до впадоби – отак десь творити на лезі ножа, на отій межі. Ну і всяке інше турбує і обтяжує. Ти вгадав загальну спрямованість тої «Діалектики». Саме такі претензії, які я аж ніяк не переоцінюю. Хочу викласти моє розуміння нинішньої ситуації у нас і місце себе самого вяснити в тій ситуації. Бач, великі зазіхання, але я не кажу, що то все вирішиться от в цей рік – то робота може до згину. Багато чого мені відкрилося в останній час (ти маєш рацію), але дуже важко визначити, от чи інше таке вже й важливе і чи тільки мені явлене, щоб писати про те притчу. Оце, властиво, і все, що стосується мого теперішнього існування на квітучій радянській, найдемократичнішій землі.

Бувай здоров!
В. Голобородько».

Ідеться про те, що Василь Голобородько об'єднав чотири віршовані збірки – «Летюче віконце», «Пастух квітів», «Ікар на метеликових крильцях», «Від дерева до дерева» – в один рукопис «Діалектика», згодом ця назва загубилася. Служити йому довелося у військово-будівельному загоні аж у Владивостоці.

Із листа Василя Голобородька до Василя Стуса від 25 листопада 1968 року:

«м. Владівосток
<...>

Служиться мені легко. Уже звик. Сьогодні був у комбата, виявляється, йому надіслав Р. Лубківський телеграму від імені СПУ Львівської, де запитує, як я служу і чи може він порекомендувати мене до друку. Уявляєш? Просто жак і сором. Напевно не буде моєї добірки.

А тут мені пропонують роботу в бібліотеці, щоб я допомагав тільки активно у вихованні молоді. Комбат радив злазити з хмар і писати вірші про солдатів, і взагалі, я не знаю, що мені робити.

Листа тобі пишу на листі від Підпалого, прочитай там усе до кінця написано про другу (!) книжку.

А перша може вийти, як тільки буде вказівка з цк комсомолу. Не знаю, коли та буде вказівка. Радять іще написати листа до Главак.

Отакі мої літературно-солдатські справи. Невеселі. Щось плутане, і я не розберуся в тому нічорта.

Книжок мені не купуй, колись сам прочитаю, що треба, а як не матиму чогось гарного, то не велика біда. Та й чи буде охота читати.

От писати вже немає охоти. Скоро перестану друкуватися. Мені то все набридло, що зі мною робиться. То як у клозеті ніби. А я хочу волі, бути самим собою, бути добрим і нести людям добро!

<...> Бувай!
В. Голобородько».

Як бачиться, умови виживання були вкрай нестерпні, адже КДБ будь-якими методами намагався схилити Василя Голобородька до співпраці та зречення своїх життєвих і творчих принципів. У цьому руслі слід тлумачити і пропозицію працювати в бібліотеці, пораду «писати вірші про солдатів», а найголовніше: поетична збірка «Пастух квітів» (у тематичному плані видавництва «Радянський письменник» – під назвою «Лабіринт») не з'явилася друком. Про що й повідомляє редактор рукопису цієї збірки Володимир Підпалый.

Лист Володимира Підпалого до Василя Голобородька від 10 листопада 1968 року:

«Добридень, Василю!

Сварися, не сварися – а я мовчав. Мовчав не тому, що не хотів убивати тебе неприємною вісткою (хоч і це аж надто неприємна річ), а тому, що все на щось сподівався. Хай тепер порадіють – на одного докінченого скептика стало більше на грішній землі. Та найгірше, звичайно, тобі. Бо жодна людина не дасть відповіді на запитання: за віщо?

Отакі справи наші, хлопчику. А може, варто це буде сподіватися на 1970 рік. Хотів би я цього, та боюся.

До зустрічі.
Володимир».

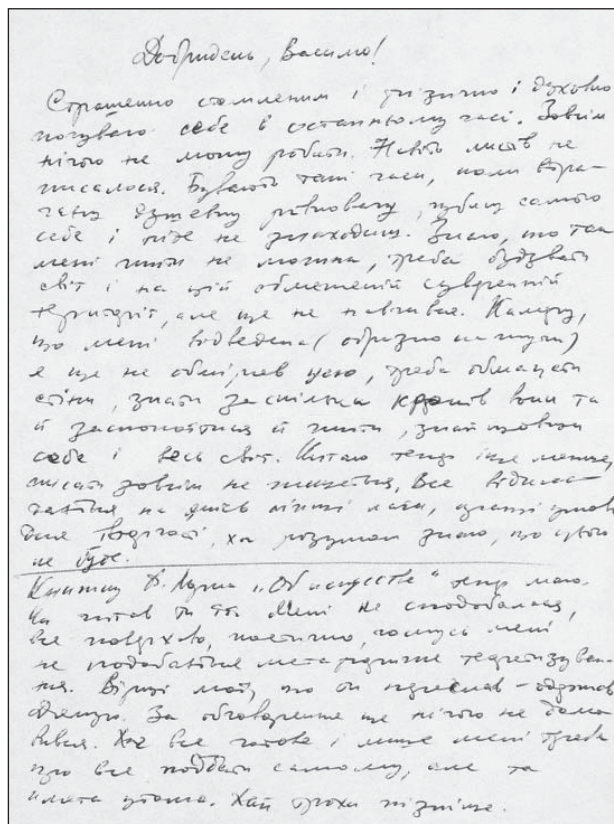
Сподівання Володимира Підпалого виявилися марними, а поетична збірка Василя Голобородька «Зелен день» вийшла в цьому видавництві аж 1988 року, в «Молоді» – «Ікар на метеликових крилах» – 1990 року.

Із листа Василя Голобородька до Василя Стуса від 8 січня 1972 року:

«Добридень, Василю!

Страшенно стомленим і фізично, і духовно почуваю себе в останньому часі. Зовсім нічого не можу робити. Навіть листів не писалося. Бувають такі часи, коли втрачаєш душевну рівновагу, губиш самого себе і ніде не знаходиш. Знаю, що так мені жити не можна. Треба будувати світ і на цій обмеженій суверенній території, але ще не навчився. Камеру, що мені відведена (образно кажучи) я ще не обміряв уст, треба обмацати стіни, знати, за скільки кроків вони, та й заспокоїтися й жити, знайшов-

ши себе і весь світ. Читаю тепер іще менше, писати зовсім не пишеться. Все відкладається на якісь ліпші часи, кращі умови для творчості, хоч розумом знаю, що цього не буде.



<...>

Не забувай, що гарну книжку треба й мені, відлученому від культурного життя, приреченого вмерти в темряві неучтва.

На все добре!

Щиро В. Голобородько.

Василю!

Коли є змога перепиши мені

Ст. 26

Ст. 27

Ст. 30

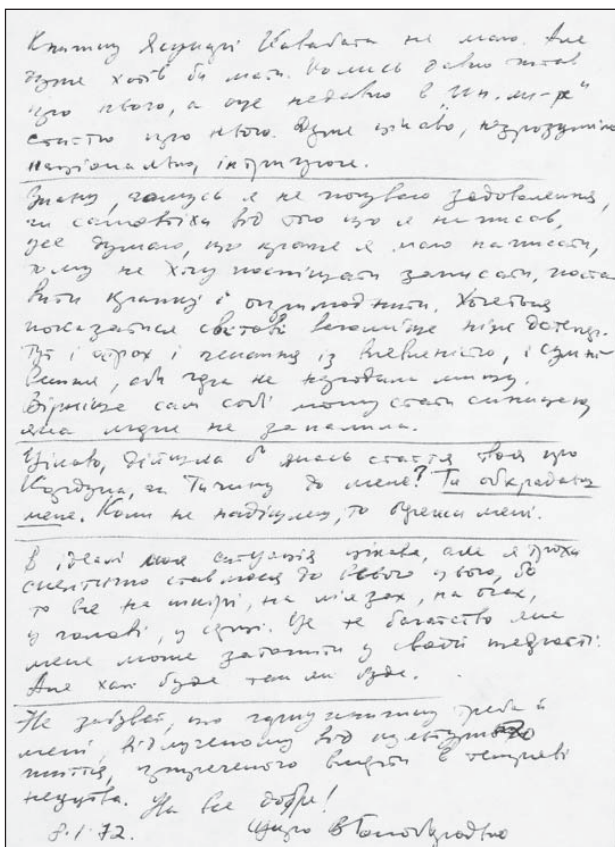
«Загальної декларації прав людини»

В. Голобородько».

За поштовим штемпелем на конверті адресат отримав цей лист 11 січня 1972 року, навіть устиг підписати конверт для відповіді. Наступного дня Василя Стуса заарештували.

З інтерв'ю Василя Голобородька журналу «Тижень» від 31 липня 2014 року «Люди на Донбасі так і не вийшли з радянського середовища»: «Ми познайомилися, коли він почав навчатися в аспірантурі Інституту літератури.

Василь тоді шукав земляків, і це виявилось дисидентське середовище, яке, звісно, тоді ще так не називали. Але вже багатьох переслідували й переставали друкувати. Ми познайомилися на якомусь вечорі у Спілці письменників, а згодом часто зустрічалися на квартирі у Світличного, багато листувалися. А коли Стуса засудили, то наше листування перервалося. Бо писати йому означало наражати себе на неприємності. По суті, я був у руках КГБ, вони могли зробити зі мною що хотіли. Працював тоді на шахті, мав чотиригодинний робочий день, а опісля – в радгоспі електриком із ненормованим днем, нічни-



Лист Василя Голобородька до Василя Стуса

ми викликами тощо. Звільнивши з шахти, мене довго нікуди не брали на роботу. Заявляв мені один кагебіст, мовляв, «у брата хліба проситимеш». Тому листуватися тоді зі Стусом я не міг. Хоча були такі, що йому писали. Але ж невідомо, звідки в них була така сміливість. Бо я таки боявся. А якщо вони не мали страху, то чому? І чому їх не торкнулися репресії?»

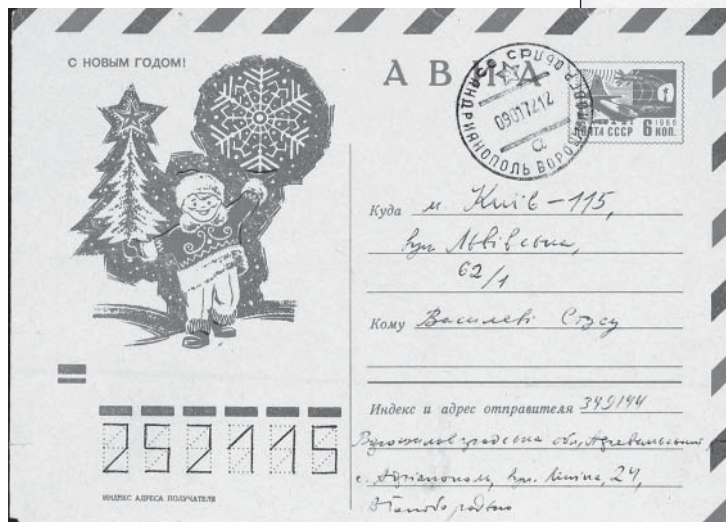
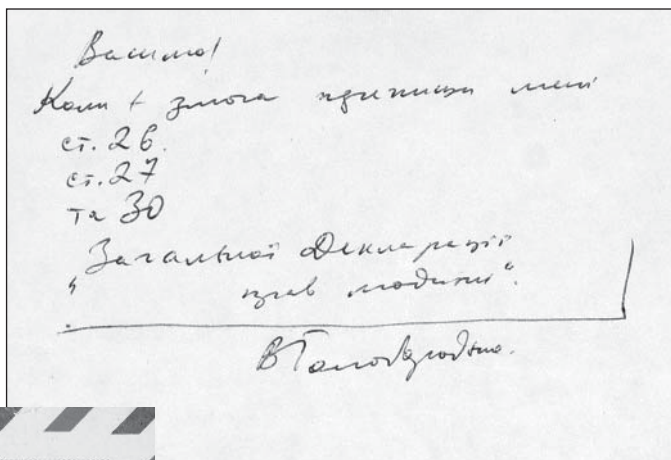
У книжці спогадів про Василя Стуса «Не відлюбив свою тривогу рання» Василь Голобородько писав: «Майже двадцять років, аж до 1987-го, довелося мені перебувати у невимовному стані повного безправ'я – без прописки, без постійної праці, без засобів до існування, зі що-

денним чеканням перемін у житті на ще гірше, у невідомості щодо своєї подальшої долі.

Відразу ж після виключення мене з Донецького університету я жив у рідному селі у батьків, інколи приїжджаючи до Києва. Найчастіше знаходив притулок у Василя...

Спроба навчатися в Донецькому університеті для Василя Голобородька виявилася теж не довгочасною і завершилася виключенням – 16 січня 1967 року – «за дії, несумісні із званням радянського студента». Найбільш красномовним документом, який свідчить про репресивні дії тоталітарно-компартиїного режиму, є лист секретаря Донецького обкому КПУ А. Дегтярьова від 30 січня 1967 року з позначкою «Строго секретно», який тепер зберігається в Центральному державному архіві громадських

родько В. И. и Тесленко А. К. из членов ВАКСМ и просил ректорат университета отчислить их из числа студентов. В настоящее время Голобородько В. И. и Тесленко А. К. исключены из университета.



Вопрос о попытке националистической пропаганды в университете обсуждали на бюро Донецкого горкома КП Украины и партийном бюро университета, где дана политическая оценка случившемуся и приняты меры, направленные на усиление идейно-политической работы среди студенческой молодежи.

Вместе с тем обращают на себя внимание следующие факты: как выяснилось, студент Голобородь-

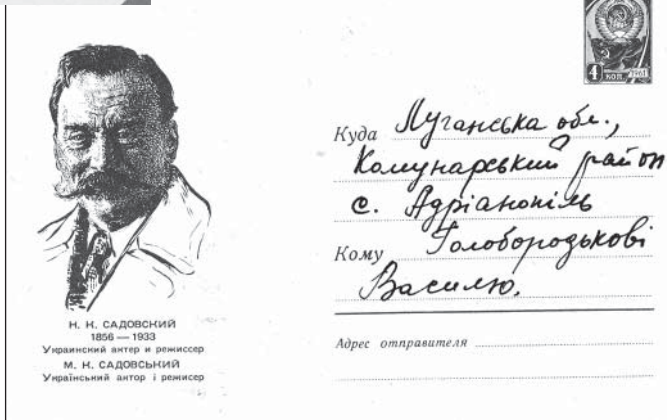
організацій України. Вважаю, що його варто навести мовою оригіналу:

«В Донецьком державному університеті була предпринята попытка націоналістическої пропаганди.

Студент другого курсу українського відділення філологічного факультета Донецького державного університету Голобородько В. И. отримав в г. Києві від І. Дзюби екземпляр так званого листа В ЦК КП України і став знайомити з ним окремих студентів.

В частности, он передал письмо студенту первого курса того же факультета Тесленко А. К., который организовал коллективную читку письма в своей учебной группе.

Действия Голобородька В. И. и Тесленко А. К. получили единодушное осуждение со стороны студентов и преподавателей. Комитет комсомола университета исключил Голобо-



Конверт, підписаний Василем Стусом за день до його арешту. Фото. 1972

ко В. И. обучался в Киевском университете, откуда был отчислен за распространение взглядов, чуждых нашей действительности. Однако в академической справке, выданной Киевским университетом, записано, что он оставил учебу по собственному желанию. Деканат филологи-

ческого факультета Київського госуниверситета на наш запит дав Голобородько В. І. хвалебну характеристику.

Летом прошлого года в Донецкий госуниверситет приезжал В. Пьянов – бывший председатель комиссии по работе с молодыми авторами при Союзе писателей Украины – и настоятельно добивался в деканате филологического факультета, чтобы Голобородько В. І. был зачислен на второй курс Донецкого госуниверситета.

Вызывает недоумение и тот факт, что председатель Правления Союза писателей Украины А. Т. Гончар в своём отчетном докладе на прошедшем недавно съезде писателей упомянул Голобородько В. І. в числе молодых талантливых литераторов».

Читаючи тепер цей архівний документ, не перестаєш захоплюватися мужністю нашого земляка, який на догоду тоталітарному режимові не написав жодного вірша, а загалом у його творчості немає літературних творів, де переважає ідеологічний початок.

1970 року вийшла перша поетична збірка Василя Голобородька «Летюче віконце» (видво «Смолоскип», Париж – Балтімор). Тоді вже сам факт публікації книги за кордоном розцінювався як крамольний, хоч письменник і не був причетний до передачі рукопису. Тож наступні два роки митець у далекому Владивостоці відбував у будівельному батальйоні військову службу.

До 1977 року в Україні не з'явилося в пресі жодного вірша цього автора. Потім епізодичні добірки друкувалися тільки в луганській обласній молодіжній газеті «Молодогвардієць», яких за десять років було аж... вісім. Та ще три в часописі «Наша культура» (Варшава).

Стосовно публікацій у «Молодогвардійцеві» думається, що з боку каральних органів (Компартія та КДБ) вони мали теж репресивний характер: цим демонструвалося, що насправді поета ніхто не переслідує, а художній рівень його поезії не вище обласної молодіжки. Так тривало аж до 1986 року, а власне, до опублікування книги «Зелен день» (1988), за яку Василь Голобородько отримав літературну премію імені Василя Симоненка.

...2002 року видавництво «Акта» видало нову поетичну збірку В. Голобородька «Українські птахи в українському краєвиді»; тоді ж видавництво «Альма-матер» Луганського національного університету імені Тараса Шевченка порадувало читачів збіркою його вибраних поезій «Посівальник», де вміщено вірші, починаючи з 1962 року.

Урешті-решт, за сприяння засновників групи компаній «Планета» – родини Мошенських, 2005 року побачила світ книга Василя Голобородька «Ми йдемо» (Видво «Планета-друк», Київ – Рівне) – найбільш повне видання його віршованих творів.

Поетична творчість Василя Голобородька є органічним продовженням багатовікового народнопоетичного надбання в переважно цілісній формі казкової та пісенної метафоричності. Наприклад, вірш «Тур з одним рогом»:

Посилала мене мати
зеленого жита жати.

Народна пісня

Із темної печери, що була житом,
виходив тур з одним рогом,
що був плугом,
і кидався на жінку, що була
нивою, аж та падала, як рілля,
що була голими ногами.
Поранена об ріг тура, що був
плугом,
жінка лежала на землі,
що була голою,
і гляділа квіти, що були
червоним маком.
Заходив тур з одним рогом,
що був плугом,
у темну печеру, що була
житом.

Тут окремі елементи метафоризованого обрядового, казкового й пісенного дійства трансформувалися в цілісний образ першого весільного єднання.

Подібна реставрація не знає часово-просторових орієнтирів, бо й справді, говорити про якийсь чітко виражений хронотоп у міфологічно-фольклорній поезії – означає звужувати її художньо-світоглядні можливості. Тому у вірші «Катерина Білокур: Плетіння вінка», де, на перший погляд, мова йде тільки про народну художницю, читаємо:

У вінкові, звитому з квіток
усього літа,
дівчиною, яка починає дівувати
кожної наступної весни,
стоїть із пензлем у руці посеред
вічного літа.

Вічне, прадавнє, тобто рідне, приходить у наше сьогодення кожної миті, і найчастіше «словом нашої мови», проспіваним у Пісні, а інколи може ожити й продовжитися тільки єдиним звуком, як у поезії «Рухомий храм»:

Людина носить той храм
із собою
єдиним приголосним звуком
спільним для її імені
і назви рухомого храму
нечуваного віросповідання.

Поезії Василя Голобородька – це вірші саме українського поета. Не тому, що в поетичних рядках часто надibuємо слова «козак», «Україна», «гетьман», імена історичних осіб та географічні назви (Сагайдачний, Берестечко), адже й раніше в численних творах інших авторів ми натрапляли на них. Ні, не зовнішніми атрибутами позначений національний характер поезії Василя, а внутрішнім змістом, особливістю світобачення, образністю, поетичною семантикою. До того ж усе це не є не змінним, а створює постійне відчуття руху поетичного мислення, естетики. Поет може в короткому, на перший погляд, описовому вірші, навіть в окремій метафорі, сказати стільки, що в цілісності своїй становить досвід багатьох поколінь і вражає силою поетичного образу:

на горі дівчата
у вишиваних сорочках –
кривий танець ведуть,
весну веселу гукають,
звичайно: ніде не збиваються,
нічого не пропускають:
«Благослови, Боже,
весну закликати!
Весну закликати,
Зиму проводити
Гу-у-у!»

І, як соняшники за сонцем, повертаються козаки обличчям до дівчат. Є у вірші ще одна досить глибока художня деталь – поет двічі, окрім цитованого уривка, повторює слово «звичайно» («звичайно веснянки ведуть», «звичайно весну закликають»). Навіщо? У такій узвичаєності й незмінності дійства виражено головну ознаку усної творчості українського народу. Тому й життєдайність веснянки – рівня сонцю. Справжнє поетичне відкриття, а скільки їх у талановитих поетичних рядках Голобородька!

Ритмомелодика вірша «Міждо мир хрещений» нагадує народну думу. Однак мало буде сказати, що поет розвиває традиційну форму. Тут щось значно більше: несхожість естетики відображення, трагізм часу, який суперечить

багаторічному ідеалові народу, коли жорсткий сталінізм назвав зрадниками полонених воїнів...

Одна із загадок поетичного світу Василя Голобородька – матеріальне й духовне мають однакову силу. Те, що ми звикли ділити на одухотворене й неживе, для наших пращурів не мало чітко окреслених меж, а постійно перебувало в рівновазі. Тому й говорили, відчували, діяли не тільки люди, а й тварини, дерева, рослини, вода й вогонь, земля й померлі предки. Народжуване світобачення людини закріпило все це, і хоч із часом світ поділився на духовний і матеріальний, первісний зв'язок не був утрачений.

Продовжується велика і багаторічна праця митця над дослідженням генезису української казки. Серед нових видань – збірка «Віршів повна рукавичка» (2010) – одна з найкращих у світі книжок для дітей та поезії «Білі кімнатні рослини» (2013).

Хочеться вірити, що в Україні зрештою буде видана вся поетична спадщина видатного поета Василя Голобородька, що свідчитиме про світовий рівень сучасної української поезії та сприятиме глибокому і всебічному дослідженню його творчості.

Тепер Василь Голобородько живе в ірпінському Будинку творчості письменників. У багатьох інтерв'ю він розповідає гірку правду про недавні роки на Луганщині.

З інтерв'ю Василя Голобородька журналу «Тиждень» від 31 липня 2014 року «Люди на Донбасі так і не вийшли з радянського середовища»: «Відповідно за втратою мови була втрата відчуття, що людина – українець і живе на своїй землі. Україна залишалася суто адміністративним елементом. Влада за 23 роки незалежності нічого не зробила, щоб змінити цю ситуацію. Інформаційне поле там досі російсько-радянське. Люди так і не вийшли із середовища СРСР, їм постійно про нього нагадували – фільмами на обласному телебаченні, символами й пам'ятниками, топонімією. Вважаю радянські символи троянським конем, бо за ними стоїть імперська, колонізаторська, русифікаторська Москва».

Те, що Донбас – це Україна, переконатися дуже легко, адже для цього треба просто читати поетичні твори талановитого українського письменника Василя Голобородька.